

Originaali tiitel:

Михаил Стальнухин
Зубастый портфель,
или
Зоо-истории
Argo, 2019

Tõlkija Helle Tiisväli
Keeletoimetaja Piret Ruustal
Kunstnik Anna Ring

*Värsid Nikolai Gumiljovi luuletusest „Kaelkirjak“ on tõlkinud Kalju Kangur
(„Tähepuu varjus“, Eesti Raamat 1990)*

© Mihhail Stalnuhhin, 2019
Tõlge eesti keelde © Helle Tiisväli ja kirjastus Argo, 2019
Illustratsioonid © Anna Ring, 2019
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-607-75-4
Trükitud trükikojas Print Best

MIKHAIL STALNUHHIN

HAMBULINE

PORTFELL

EHK

LOOMAAIALOOD

PILDID JOONISTANUD ANNA RING

SISUKORD

Kell 6:14. Bande sõidab loomaaeda.....	6
Kell 6:21. Mis asi on loomaaed?.....	11
Kell 6:29. Kassipoeg ja tema serenaad	17
Kell 6:33. Lõvijaht	22
Kell 6:45. Õuduste kuningriik.....	28
Kell 7:02. Punane kriips.....	34
Kell 7:07. Ahvide kindral.....	39
Kell 7:24. Kodus on alati parem... ..	44
Kell 7:34. Esimene-teine.....	49
Kell 7:46. Punamütsike	51
Kell 7:55. Suur unistus.....	54
Kell 8:13. Hambuline portfelli	61
Kell 8:21. Küülik püütonil külas.....	67
Kell 8:32. Erilised tundemärgid	74

Kell 8:47. Põgenemisplaan	82
Kell 8:56. Seal Tšaadi järvel... ..	87
Kell 9:07. Kuidas on õigem pileteid müüa	91
Kell 9:14. Maiuspala	94
Kell 9:33. Kõige targem.....	99
Kell 9:44. Mis on „evolutsioon“?	103
Kell 9:55. Paabulind ja ta saba.....	108
Kell 10:01. Oih!	112
Teekond koju	117
Kell 23:37. Karu süda	121

KELL 8:13. HAMBULINE PORTFELL

Kassipoeg lamas sillakesel, mis viis ühest paviljonist teise. Nad olid läbi käinud kõik linnumaja kolm korrust, kus suurte klaas-seinte taga vadistasid troopilised linnud. Siis selgus, et kõrvalhoo-nesse, kus piltide järgi otsustades elutsesid maod ja kilpkonnad, pääseb otse kolmandalt korruselt selle sillakese kaudu. Sillakese kohal oli klaaskatus, kaugel silla all voolas liivakallaste vahel aeglaselt ojake.

„Mina edasi ei tule,“ teatas kassipoeg.

„Oled juba päris väsinud?“

„Või veel!“ turtsatas kiisu. „Ma pean lihtsalt natuke mõtlema.“

Kutsikas itsitas natuke ja nõustus, et ruugekesel on õigem jääda sillale, kui ta kõndides mõtelda ei suuda. Ta ise aga lippas üle silla, et näha, kas ehk peremees varjab end madude ja kilpkonnade juures. Kassike jäi sõpra sillale ootama, heitis pikali ja sulges

silmad. Aga selgus, et unest rohkem piinas teda janu. Ta piilus üle sillaserva alla.

„Vesi! Oh veekene!“ nurrus ta. Vaatas ringi, märkas ojakese kaldal puud, mille oksad ulatusid päris sillani. „Huvitav, kas ma ulatan vaat selle oksani?“ arutles ta ja alustas laskumist ahvatlevalt suliseva ojakese poole. Oks oli väga peenike. Ta surus küüned koosse. „Küllap istutati siia niisugused puud sellepärast, et ainult väikesed kassikesed saaksid neid mööda veeni jõuda.“

Ta tõstis pilgu – sild oli jäänud juba üsna kaugele üles. Alla vaadates oli selge, et ojakese liivane kallas on päris lähedal. Puu ja oja vahel lamas pooleldi liiva sisse mattunud imeliku kujuga palk. Kassipoeg hüppas kuumale liivale. Ta ronis üle palgi, mis oma kublalise koore poolest oleks nagu midagi meenutanud, jäi

siis aga tükiks ajaks vee äärde passima, silmitsedes pisikesi uudishimulikke kalakesi, kes ujusid otse ta nina ees.

Janu täis joonud, mõtiskles ta, kas mitte jäädagi siia, kus olid käepärast vesi, kalad, puhas liiv ja pealegi nii mõnusalt soe; võiks ju lihtsalt elada selles paradiisis nädalake või paar? Peremees aga ilmub mõne aja pärast ise välja. Igatahes otsustas ta kogu territooriumi üle vaadata ja ronis veel kord üle palgi. Ning äkki taipas – VAAT MILLEST OLI TEHTUD PEREMEHE UUS PORTFELL! Sellest samast palgist! Õigemini selle palgi krobelistest koorest!

Ta istus maha ja nuhutas palgi koort. See lõhnas täpselt nagu portfell.

Keegi ohkas murelikult kassikese pea kohal. Üles vaadates nägi ta sillal seisvat kutsikat, kes õudusest pungil silmadega teda jälgis.

„Huvitav, mis tal viga on?“ mõtles kassipoeg ja toetas käpa vastu palki. Miski nagu liigahtas kergelt käpa all ja isegi kõditas seda veidi. Uudishimulikult nihutas kassike käpa kõrvale ja märkas äkki rohelist silma, mille keskel oli musta silmatera asemel mingi kitsas pilu. Silm ise aga oli nii suur, et selles peegeldus kassipoeg täies suuruses.

„Silmadega palk!“ imestas kiisu. „Kui naljakas!“

Ta oli elu jooksul näinud mitmesuguseid palke. Nende seas oli ka poolmädanenuid, mille pragudest ronis välja igasuguseid

sitikaid, sajajalgseid ning isegi kohmakaid rasvaseid tõuke. Aga seda nägi ta küll esimest korda, et palgi seest vaatab talle vastu silm!

„Sa vaata vaid!“ mõtles kassipoeg ja virutas eneselegi ootamatult käpaga otse silma pihta. Pole vaja selle pärast kassipoega süüdistada – me kõik teeme vahetevahel rumalusi.

„Põgene!“ vingatas kutsikas ta pea kohal.

Kassike hüppas kõrvale, palk aga tõmbus samal ajal kõveraks, ning täpselt selle koha peal, kus kassipoeg oli äsja istunud, plak-satasid kokku kohutavad hambulised lõuad.

„Hammastega palk!“ käis kassil kiiresti läbi pea ja läbilõikava kisa saatel kribis ta tuulekiirusel mööda kõrval kasvava puu tüve üles sillale. Talle tundus kogu see aeg, et tohutu hambuline koletis hingab talle kuklasse. Kassid ju muidugi ei tea, et krokodillid ei roni mööda puid, sest meie kandis nad krokodega eriti kokku ei puutu.

„Miks sa mulle ei öelnud, et seal all on krokodillid!“ kisendas ta sillale ronides.

Sõbrad seisid tükk aega sillal, et veidi rahuneda.

„Selline seiklus muudab kindlasti mu sõbrakest,“ mõtles koer, kui vaatas all vee poole roomavat krokodilli. „Ta muutub ettevaatlikumaks, aremaks, võibolla hakkab vahel hirmust isegi luksuma.“

Ta ei pannud tähelegi, et sõber talle midagi räägib, ja jäi lõpuks kuulatama.

„Sina ehmusid ja pistsid jooksu, mina aga mõtlesin, et pole lihtsalt võimalik, et meie, kassipojad, mingeid krokodille kardaks. Oleme teistsugusest puust tehtud!“ Ta ajas hambad tagedalt irevile. „Hüppasin alla, äratasin selle vastiku sisaliku, ja kui virutasin talle vastu vahtimist! Ma oleksin selle hambulise portfelli lausa puruks närinud, kui sa poleks mind hüüdnud!“

„Oh, teda ei muuda küll miski!“ rahunes kutsikas.

